

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1004/2022
01.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић, и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Предузећа за производњу, промет услуге и спољну трговину ВВ ИНФО ДОО Крагујевац, чији је пуномоћник Бранислав Поповић, адвокат у ..., против туженог BANCA INTESA АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости, вредност предмета спора 4.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 2580/21 од 24.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 01. септембра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 2580/21 од 24.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 2580/21 од 24.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 12П 7061/2020 од 01.02.2021. године, у ставу првом изреке утврђено је према туженом да је део одредбе члана 8. Уговора о кредиту кредитна партија .. од 06.04.2015. године, која гласи: „Накнада за обраду захтева за коришћењем средстава кредита. Корисник кредита је обавезан да одмах по пријему обрачуна плати банци накнаду у висини од 0.5% од износа искоришћеног кредита“ апсолутно ништава и не производи правно дејство. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног посупка исплати износ од 27.600,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 6Пж 2580/21 од 24.02.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и изражени кроз ефективну каматну стопу. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 11.12.2020. године ради утврђења ништавости уговорне одредбе уговора о кредиту. Вредност предмета спора је 4.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 34 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Као

спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази износ из става 1. истог члана (став 3.). Одредбом члана 479. став 6. истог закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић